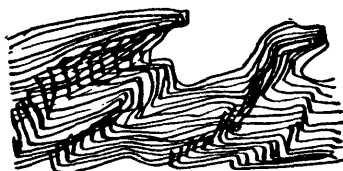

Az éghez...

Zákány Antal

Nagy éj! Aggódó
néma kebel...
Raj:ad fekszem én,
maga a bánat —
le vagy zárva a
csillagos Ég előtt,
a csaholó, vonító
ebek előtt, az
álszentek előtt,
gyilkosok és
a hazugok előtt,
a meddő bölcsesség
és az álnokság előtt!
Nem férhet hozzád semmi!
Ha most a szívem
kimúlik rajtad,
virágtalanul elrothad,
mert nem nézett rá
a szeretet napja,
jajgató keserúséggel telt,
csorduló két szemem
áldott, lágy földedbe
dugom le és kínó,
kihajt belőlük
egy árva,
sötétlő cseresznyevirág,
s csukott kelyhében
bársonyos barna méhecske:
szivárvány lesz a
ké+ szárnya és
villám a fullánkja...
ó, nagy éj! elrejtő,
miattam reszkető,
aggódó kebel!...